

interview

interview Minou op den Velde foto's Wout Jan Balhuizen

Mei Li Vos 'DIK WORDEN WAS BEVRIJDEND'

Mei Li Vos (41) doet het anders. Met zwanger worden wachtte ze tot haar veertigste, samenwonen met de vader van haar baby wil ze niet en ze gunt haar dochter een andere jeugd dan ze zelf had.



Samen met dochter Reva,
net vier weken oud.

Net vier weken oud is dochter Reva van Mei Li Vos, maar moeder trippelt alweer energiek rond, hooggehakt en slank. De kleine zelf is deze ochtend urenlang klaarwakker maar wil zich best slapend houden, zolang ze lekker tegen mama aan mag liggen.

Negen maanden lang heeft Mei Li's vriend haar groeiende buik vereeuwigd. Een beeld waar het stel in de zeven jaar dat ze samen zijn nooit bewust naar verlangde. Hij is topambtenaar op het Ministerie van Financiën, zij maakte tot de verkiezingen in 2010 werkweken van soms tachtig uur als lid van de Tweede Kamer voor de PvdA. Kinderen, dat was simpelweg een van de vele onderwerpen die in café Vos - onder vrienden de bijnaam voor Mei Li's keuken - wel eens voorbij kwamen als er tot in de late uurtjes geboemd werd over politiek en het leven, vertelt Mei Li. "Rammelende eierstokken had ik niet. Sterker nog: de laatste maanden voor de verkiezingen was ik zo druk met de campagne dat ik niet eens meer kinderen kón krijgen, want ik werd niet meer ongesteld. Dat kende ik wel van mezelf. Ik heb de neiging om als ik heel druk ben af te vallen. En door stress kan het ook stoppen. Totaal workaholic was ik. Vaak zat ik tot diep in de nacht in Den Haag."

'IK KÓN NIET EENS MEER KINDEREN KRIJGEN, WANT IK WERD NIET MEER ONGESTELD'

In 2007 werd Mei Li, als medeoprichtster van Alternatief Voor Vakbond, door Wouter Bos gescout als fris politiek talent. Maar na haar frontale aanvallen op babyboomers en vakbonden liet fractievoorzitter Mariëtte Hamer haar weten dat ze zich binnen de partij niet erg populair had gemaakt. En eind april 2010 werd duidelijk hoe de PvdA-top haar drie jaren in de kamer beoordeelde: met een onverkiesbare achtendertigste plaats op de lijst. Een persoonlijke campagne leverde te weinig voorkeursstemmen op om terug te keren in de Kamer. De luis in de pels van de PvdA, die zich zo sterk had gemaakt voor de positie van ZZP-ers, moest zich nu zelf als Zelfstandige Zonder Personeel inschrijven bij de Kamer van Koophandel. "De eerste weken na de verkiezingen baalde ik flink en zat vol twijfels. Over de technische blunders die ik had gemaakt, mijn onzekerheid in de Kamer, of ik politiek nog wel leuk vond. Maar onze vakantie was gepland, we gingen een paar weken InterRailen door Europa. Na een tijdje kon ik me ontspannen, ik kwam wat kilo's aan en voelde me weer gezond. En tijdens die vakantie vonden we ineens de rust om over kinderen te praten. Ik dacht: potverdorie, ik ben veertig en hij is tweeënveertig, we moeten nu als de donder ons best gaan doen!"

Terug in Nederland meldden de twee zich bij de polikliniek Fertiliteit van het OLVG. "We wilden geen IVF of andere dure trajecten, maar we wilden wel weten of het überhaupt zin had om heel gestrest op de klok te vrijen." (lacht) "Vrij snel daarna, in oktober, ontdekte ik dat ik zwanger was. We waren helemaal overdonderd. Op de echo zagen we een klein rondje, vanaf dat moment is de werktitel Erwt geweest. En Erwtje deed het hartstikke goed. Ik werd niet misselijk, was nauwelijks moe. Vlak voor de bevalling zat ik bij 'Knevel & Van den Brink' nog over pensioenen te debatteren. Ik dacht: goh, zwanger zijn is best makkelijk!"

Mei Li Vos, die als twintiger zeven jaar lang worstelde met anorexia, presenteerde begin mei stralend en hoogzwanger haar boek 'Politiek voor de leek - Een inside verslag van een outsider'. De camera van GeenStijl registreerde haar opbollende decolleté in een extreme close-up. "Ik dacht dat ik het raar zou vinden om zo dik te worden, maar misschien juist vanwege mijn eetprobleemverleden was het bevrijdend, omdat zo dik worden iets heel anders is. Op een gegeven moment had ik heel dunne armpjes, maar wel een enorme toeter met twee meloenen er bovenop. Mijn beste vriend riep als ik op bezoek kwam: 'Hé, zijn jullie daar weer met zijn

vieren!' Maar aan het eind werd ik wel kort-ademig hoor. Moest ik plannen wanneer ik de trap op ging, haha."

Mei Li beviel met een keizersnee. "Reva was niet ingedaald en lag in een stuit. In week 37 is ze met succes van buitenaf gedraaid. Doodeng. Ze zit dan met het kontje in de bekkenbodem, dus één arts drukt van buitenaf keihard onder in je buik om dat kontje eruit te krijgen. De andere trekt aan het hoofdje en dan - flop! - is het gedraaid. Ja, hoe voelt dat? Ga maar eens heel hard in je buik beuken of proberen je darmen om te keren. Heftig." Een paar dagen na de uitgerekende datum braken 's avonds haar vliezen. "Het ziekenhuis zei: kom maar. Dus ik die auto in, met een vuilniszak onder me. Het bleek dat de vliezen weliswaar gebroken waren, maar dat alles potdicht zat. Ik moest blijven, mijn vriend mocht op een stretchertje naast mijn bed slapen. De volgende dag kreeg ik weeënopwekkers, maar er kwam maar geen ontsluiting. Normaal beukt dat koppie de boel gewoon open, zij bleek scheef te zijn ingedaald. Mijn vriend zat lief mee te puffen, maar de pijn werd zo erg dat ik het niet meer volhield. Gelukkig kwam dokter McDreamy met zijn heerlijke apparaat en gaf me een ruggenprik. Maar na een paar uur gebeurde er nog niets en besloten ze dat ik een keizersnee moest krijgen. En dan ga je naar de slagerij, hè. Ik zag tegels van de grond tot de muur en dacht: hier gaat straks al mijn bloed opspatten. Ik begon zo te trillen dat ze me moesten vasthouden. Dokter McDreamy fluisterde geruststellende woorden en gooide er nog wat verdoving in - heerlijk! Dat opensnijden voelt als een pen die op je buik schrijft. Alleen het idee vond ik horror. Een kwartier later hoorde ik haar oerschreeuw. ▶

'MIJN ARMPJES WAREN HEEL DUN, MAAR IK HAD WEL EEN ENORME TOETER EN TWEE MELOENEN'



'IK HEB NOG NOOIT ZO VAAK DE KEUKENVLOER GEDWEILD ALS TIJDENS MIJN ZWANGERSCHAP'



◀ Meteen daarna werd ze boven het blauwe doek gehouden. Ze keek me heel indringend aan, het was zo prachtig. Ik voelde de tranen als een soort waterval langs mijn gezicht lopen. Terwijl de artsen mijn wond hechtten, werd Reva meegenomen voor controle. Mijn vriend ging met haar mee. Daarna werd ze op zijn blote huid gelegd, om warm te blijven. Dat vind ik heel mooi. Bij een gewone bevalling voelt de man zich een flapdrol die niets kan doen terwijl zijn vrouw pijn lijdt, althans, volgens Bastiaan Ragas. Een keizersnee is veel gelijk. Negen maanden heeft ze in mij gezeten, maar het eerste uur van haar leven ligt ze bij haar vader.”

Na een paar dagen mocht Mei Li naar huis. Alleen: naar welk huis eigenlijk? Mei Li en haar vriend zijn niet getrouwd en genieten al zeven jaar van hun LAT-relatie. Baby Reva heeft een wiegje in mama's zeventiende-eeuwse pandje in de Amsterdamse binnenstad én in het dubbele bovenhuis aan het Vondelpark waar papa een kinderkamer heeft ingericht. “Één keer heb ik samengewoond en dat wil ik nooit meer. Permanent denken: waar kan ik hier alleen zijn? Wanneer gaat ie weg? Vreselijk. Samen

MEI WIE?

Mei Li Vos (Eindhoven, 31 maart 1970) groeit op in een gezin met vijf broers. Ze studeert politicologie aan de UvA en promoveert op een onderzoek over ontwikkelingshulp. Van 2004 tot 2006 werkt ze als communicatiemedewerker bij het Ministerie van Algemene Zaken. In 2005 is ze een van de oprichters van Alternatief voor Vakbond en wordt ze ook voorzitter. Van 2007 tot 2010 is ze lid van de Tweede Kamer voor de PvdA. In het voorjaar van 2011 komt haar autobiografische boek 'Politiek voor de leek' uit. Ze werkt als publicist en dagvoorzitter op symposia. Mei Li heeft een LAT-relatie. Op 15 juli 2011 is hun dochter Reva geboren.

slapen is zwaar *overrated*. Ik ben heel graag bij mijn vriend, zolang ik weet dat ik mijn eigen huis heb.” Hoe het latten in de praktijk gaat uitpakken, daar wil ze nog niet te veel over nadenken. Dochterlief staat vast ingeschreven bij twee crèches – twee dagen in de buurt van papa, twee dagen om de hoek bij mama. Maar voorlopig hebben moeder en dochter zich genesteld bij vader thuis. “Ik heb één keer met haar in mijn eigen huis geslapen, maar dat vonden we eigenlijk helemaal niet leuk. Het voelde voor mij ook raar om ineens samen weg te gaan. We leven bij de dag. Iedereen wil nu van ons horen dat we uiteindelijk samen gaan wonen. Dat vinden ze zo romantisch! Maar zo anders dan andere ouders leven wij niet. We zijn bij elkaar, maar met een stukje tramlijn ertussen. De kosten verdelen we gewoon. Hij koopt de dagelijkse boodschappen, ik de grote partijen wijn en de babyspullen.” De econoom en de opiniemaakster hebben een polderhuwelijk waarin veel overlegd wordt, aldus Mei Li. “Dat moet ook wel, want mijn vriend is een Waterman – evenwichtig, rustig. En ik ben een Ram, fel en impulsief. Ik kan vreselijk druk zijn, met mijn carrière en al mijn meningen. Maar door die zwangerschaps-

hormonen ben ik een lieve, kalme zombie geworden. Ik heb nog nooit zo vaak de keukenvloer gedweild en taarten gebakken als tijdens mijn zwangerschap. Precies een week na de geboorte schrok ik om drie uur wakker: over 24 minuten is ze een week oud! Toen heb ik een verjaardagsliedje voor haar gezongen terwijl ze op mijn buik lag. De tranen biggelden over mijn wangen. O, nu ga ik alweer bijna, ik vind het zo mooi. Ik beseft hoeveel ik van dat kleine meisje hield. Misschien heel cliché, maar die golf van liefde overweldigde me. God, ik weet bijna niet meer hoe ik was! Vroeger kon ik tot diep in de nacht discussiëren, maar laatst borrelden we bij een vriend en had ik helemaal geen tekst meer. Ineens werd ik een beetje bang dat ik mijn scherpe opinies kwijt raak, omdat ik zo gefocust ben op haar. Tegelijkertijd vind ik het wel prima dat ik minder gericht ben op de buitenwereld. Een kind wil ook gewoon rust hebben.” Alleen: hoeveel rust heeft een baby eigenlijk nodig? “We lezen samen veel in ‘Dr. Spock’. Hij denkt dat wat meer regelmaat beter is voor Reva, ik ben relaxter. Een kind mag toch zelf wel weten wanneer het wil drinken en slapen? Soms wil ze na vier uur drinken, dan weer na zes uur, dat lijkt mij prima. Dan heb ik ook honger. Ik relateer het veel aan mezelf: goh, zou ik dat lekker vinden? En haar wangetjes zijn lekker bol, dus het zal wel kloppen. Maar verder zijn we het wel eens. De Franse opvoedschool,

waarbij je als ouder gewoon de baas bent, en je als kind op je achttiende zegt: nou doe ik het zelf, vinden wij allebei prima.”

Tot haar zevende woonde Mei Li met haar ouders, vijf broers en nog twee andere gezinnen in een christelijke woongemeenschap. Het grote ‘Pippi Langkous-huis met enorme tuin’ gunt ze haar eigen dochter ook. Maar de zegeningen van een collectieve opvoeding heeft ze nooit begrepen. “Het is onnatuurlijk als de vader van het éne gezin het kind van een ander een pak rammel geeft omdat het stout is geweest. Alles moest ik delen, tot mijn speelgoed aan toe. Dat moet je je kind niet aandoen.”

Vader Vos, inmiddels overleden, was “van de geboden en verboden,” blikt Mei Li terug. “Wij werden opgevoed met het idee dat je verantwoordelijk bent voor je eigen lot en dat je financieel onafhankelijk moet zijn. Als kind mochten we één hobby kiezen die werd betaald door mijn ouders. De rest moest je met zomerbaantjes verdienen. Een goed, calvinistisch principe dat ik graag wil doorgeven. Maar mijn vader kon ook een enorme driftkikker zijn, en heel dwingend. Mijn broers en ik moesten blijven zitten tot ons bord leeg was, ook al werd het twaalf uur 's nachts. Op zaterdag uitslapen was ledigheid en des duivels oorkussen. Wij moesten onze kamers heel netjes opruimen en als hij dan niet tevreden was, kon hij de hele boel weer omver trekken omdat het perfect moest zijn. Zelf was hij heel

'TIJDENS HET SAMENWONEN DACHT IK STEEDS: WAAR KAN IK ALLEEN ZIJN? WANNEER GAAT IE WEG?'

slordig. En als er iets verwarrend is voor een kind, dan is het wel je vader die heel kwaad wordt als je kamer niet perfect is opgeruimd en die er vervolgens zelf een ontzettende puinhoop van maakt. Ik wil een consistentere ouder zijn. En je kunt niet van kinderen verwachten dat ze perfect zijn.”

Mei Li werkte tot de laatste week van haar bevalling – erfenisje van haar ondernemende moeder, vertelt ze. “Mijn moeder regelde thuis alles, want mijn vader was een flierefluiter die soms rijk maar vaak ook heel arm was. Hij smeet zijn geld gewoon weg, kocht er te dure auto's voor of stak tijd in geweldige dingen die niks opleverden. Mijn moeder droeg de zorgen voor zijn roekeloze leven en was permanent gestrest. Als kind hoopte ik vaak op meer aandacht van haar dan alleen even bij het ontbijt. Ik herinner me dat ik vaak dacht: ik wil mijn moeder iets vragen, maar ze heeft vast geen tijd, ze heeft het al zwaar genoeg, als kostwinner met zes kinderen. Eigenlijk is het een verwijt waarvan ik nu denk: jeetje, ik ga ook niet honderd procent klaarstaan voor mijn kind en de hele dag achter haar aan lopen om te vragen: ‘Wat wil je, wat voel je?’ Maar ik wil wel dat ze weet dat ik er altijd voor haar ben. Dat ze die zekerheid heeft. Ik wil wel werken, maar geen afwezige moeder zijn.”

Haar ambities heeft Mei Li allerm minst in de ijskast gezet. Ze pakt het alleen wat onorthodoxer aan. “De eerste vier weken van Reva's leven was mijn vriend vrij en hebben we met zijn tweeën voor haar gezorgd. Nu hij weer werkt, zorg ik dat het eten klaar is als hij thuiskomt en dan krijgt hij meteen het kind in zijn armen. Ik ben een avondmens. 's Avonds werk ik het liefst en kan ik meters maken. Ik heb alweer wat klussen staan, en als ZZP-er kan ik natuurlijk mijn eigen tijd indelen. Ideaal. Mijn vriend heeft een papadag waarop hij de schade kan inhalen. Hij heeft

HET BESTE VOLGENS MEI LI

TV-PROGRAMMA: ‘NOS Acht Uur Journaal’. Het is zakelijk en goed. **SNACK:** De Brabantse metworst van Slagerij Louman in de Jordaan. **MOOIE MAN:** Ralph Fiennes in ‘The English patient’ vond ik ongelooflijk knap rond mijn twintigste. **AVONDJE UIT:** In een warm land op een terrasje eten met veel wijn. Maar inmiddels heb ik na één glaasje al genoeg. **MODEMERK:** De gebreide jurkjes van Michael Barnaart van Bergen **KINDERSPEELGOED:** Vroeger vond ik lego het leukst, ik hoop Reva straks ook. **ADVIES, ONLANGS GEKREGEN:** Wat er ook aan de hand is met je kind: het gaat vanzelf over!

een waanzinnige carrière, maar op een gegeven moment kun je als man ook denken: dat kunstje kan ik nou wel. Vader worden overkomt je maar eens in je leven, vindt hij, dus grijp die kans.”

Aan de vooravond van haar entree in de Tweede Kamer oogstte Mei Li nog hoon onder collega's door in een interview te verklaren dat ze ooit

minister-president wilde worden. Niet lang daarna polste Lodewijk Asscher haar voor een functie in de Amsterdamse gemeentepolitiek, maar Mei Li wilde liever eerst Den Haag oververoveren. “Ik zat net lekker in mijn dossiers en wilde niet halverwege stoppen. Maar als die kans zich nu weer zou voordoen, om bijvoorbeeld wethouder te worden, dan zou ik hem met beide handen aangrijpen. Het liefst wil ik weer de politiek in. Als er verkiezingen komen meld ik me weer aan om op de kieslijst te komen. Maar ik zou het wel anders doen. Als ik de komende jaren weer tachtig uur per week zou werken, zou ik Reva te veel gaan missen. Je hoeft geen workaholic te zijn en alles te lezen om een debat goed voor te bereiden. Ik mis de politiek. Ik schrijf columns, promoot groen gas voor een bedrijf en ben weer bezig met dagvoorzitterschappen. Maar ik sta wel in de coulissen. Als politicus kun je je idealen in de praktijk brengen, je hebt macht. Ik vind dat er meer vrouwen aan de knoppen moeten zitten. En hoe meer moeders dat doen en hoe meer vaders vaderen, des te gewoner het wordt dat de baas ook een goede moeder is.” ●